

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.870 van 9 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 december 2007 tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 21 november 2007, in functie van haar Belgische zoon (° Gent, 16 augustus 2007), een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 13 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 26 februari 2008 ter kennis werd gebracht aan verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 61 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging (…) geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

Betrokkene is niet ten laste van haar minderjarig kind.

(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

Verweerder heeft nagelaten tijdig een administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn, aangezien zij niet ten laste is van haar minderjarig Belgisch kind. Tevens wordt verwezen naar het ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing toepasselijke artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De stelling van verzoekster dat niet werd geduid op welke juridische basis de bestreden beslissing werd genomen, mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn

voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoekster niet kan stellen onwetend te zijn van het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, aangezien zij dit motief bespreekt en betwist in haar verzoekschrift.

In de mate dat verzoekster stelt dat de motivering niet correct is en de bestreden beslissing steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, voorziet in een vestigingsrecht voor de bloedverwanten in de opgaande lijn van een Belg, op voorwaarde dat zij ten laste zijn. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken diende bijgevolg een dubbele controle door te voeren. Hij diende de afstammingsband te verifiëren en hij diende na te gaan of de vreemdeling die om het vestigingsrecht verzocht effectief ten laste was van de Belgische descendent. De Raad stelt vast dat de afstammingsband niet betwist wordt, doch dat het bestuur voorhoudt dat verzoekster niet ten laste is van haar minderjarige Belgische zoon.

Zowel in haar verzoekschrift als in haar repliekmemoirie stelt verzoekster uitdrukkelijk dat zij ten laste is van haar Belgische partner, die werkt en een vast contract heeft voor onbepaalde duur. Verzoekster erkent dus de correctheid van de vaststelling van het bestuur dat zij niet ten laste is van haar kind dat nog geen jaar oud is. Door nog te betogen dat zij banden heeft met België, dat zij instaat voor het huishouden en dat zij naast het kind dat zij heeft met haar huidige partner ook nog een minderjarige dochter heeft uit een andere relatie toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve evenmin aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van de artikelen 2.2 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat deze bepalingen geschonden zijn daar geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een lange tijd in België is en een feitelijk gezin vormt met een

Belgisch onderdaan. Verzoekster herhaalt dat zij met haar Belgische partner een zoon heeft, die Belg is en voor wie zij zorg dient te dragen. Zij benadrukt dat haar weliswaar geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend maar dat zij toch in een onzekere situatie terechtgekomen is.

Artikel 12 van het EVRM omvat het recht om te huwen en een gezin te stichten en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

In de bestreden beslissing wordt slechts vastgesteld dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet om tot een vestiging toegelaten te worden daar zij niet ten laste is van haar zoon. Deze beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en ontzegt verzoekster geenszins het recht om te huwen en een gezin te stichten. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (R.v.St., nr. 159.485, 1 juni 2006).

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Om dezelfde redenen kan evenmin een schending van artikel 23 van het BuPo-Verdrag aanvaard worden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.”

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster betoogt dat zij recht moet hebben op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn, zelfs als zij niet ten laste is van haar Belgisch kind. Verzoekster stelt nog dat zij in een zeer onzekere situatie is terechtgekomen nu haar aanvraag wordt geweigerd, maar zij wel verder illegaal in het land mag verblijven. Verzoekster meent dat dit niet de bedoeling is van de wetgever en dat de bestreden beslissing daarom een disproportionele inmenging vormt in haar recht op eerbiediging van haar privé-leven en gezinsleven.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM er op gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 van het EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het

EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner in haar land van herkomst te verblijven. Verzoekster, die volgens haar verklaringen reeds jaren in België verblijft, wist of behoorde te weten dat zij uit een illegaal verblijf geen rechten kon putten en dat zij niet voldeed aan de voorwaarden om tot de vestiging toegelaten te worden in functie van haar kind (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht aan verzoekster ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM, Cruz Varas v. Zweden, 20 maart 1991; R.v.St., nr. 104.270, 4 maart 2002; cfr. VAN DE PUTTE M., "Straatsburg gaat vreemd", *T.V.R.*, 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM en slechts het gevolg is van een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet, kan niet gesteld worden dat deze beslissing disproportioneel is. Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (R.v.St., nr. 170.806, 4 mei 2007).

Artikel 17 van het BuPo-Verdrag stelt:

"1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.

2. Eenieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige aantasting of inmenging."

Zoals hoger reeds aangetoond, bij de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, houdt de bestreden beslissing geen willekeurige of onwettige inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster in, zodat ook niet tot een schending van artikel 17 van het BuPo-Verdrag kan besloten worden.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag gelet op het feit dat de vordering niet mede namens het kind werd ingesteld (R.v.St., nr. 50.131, 9 november 1994) en evenzeer los van de vraag of deze bepaling een directe werking heeft, moet worden vastgesteld dat verzoekster geen schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk maakt. De bestreden beslissing is er immers niet op gericht het kind van verzoekster tegen zijn wil te scheiden van zijn ouders. De bestreden beslissing stelt slechts vast dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om zich, in functie van haar kind, in België te vestigen. De bestreden beslissing sluit verder niet uit dat verzoekster een vestigingsaanvraag indient in functie van haar partner of zich, indien zij dit wenselijk acht, samen met haar kind buiten België vestigt. Of verzoekster al dan niet gescheiden leeft van haar kind is derhalve niet het gevolg van de bestreden beslissing, doch wel van beslissing die verzoekster zelf hieromtrent neemt.

Ook een schending van artikel 2.2. van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing, die slechts een antwoord verstrekt op een vestigingsaanvraag van verzoekster, leidt er namelijk niet toe dat het kind van verzoekster *"bestraft of gediscrimineerd"*

wordt op grond van de status of de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders, wettige voogden of familieleden”.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.